Οι λουόμενες του ανεμόμυλου

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 28.04.2023

Την πρώτη φορά που τις είδα πήγε να μου φύγει το τιμόνι από το χέρι.
Το επανέφερα την τελευταία στιγμή.

Ήταν αργά το φθινόπωρο, κρατούσε ο καλός καιρός όπως και φέτος, έβρισκα τα πόδια μου στην Κέρκυρα και κατεβαίνοντας από το Κανόνι στην παραλιακή, ανάμεσα στα αυτοκίνητα, τα καφενεία, τον κόσμο που ντυμένος και comme il faut έκανε τη βόλτα του, όγκοι από γερασμένη και μαυρισμένη γυμνή σάρκα πρόβαλλαν πάνω στα κουρτελάτσα, ξαπλωτά στη σκαλίτσα, πλατσούριζαν ελαφρά στα ρηχά του γιαλού, κορμιά σαν πομπαρισμένα, πλισέ από τα χρόνια, φιγούρες τοτεμικές, κάνοντας τα μπανιερά να φαίνονται δυσανάλογα και εκτός τόπου, αφημένες όμως στο χάδι του ήλιου και της θάλασσας και στην καταπραϋντική ομορφιά του τοπίου, αδιάφορες για τους περαστικούς, τα μαρσαρίσματα, τις κόρνες, τις ματιές, αδιάφορες ακόμη και για τα νιάτα που περνούσαν δίπλα τους ή για τους συνομήλικους που η συστολή ή μια άλλη αίσθηση κοινωνικής ευπρέπειας τους έκανε να μην τολμούν να εκθέτουν τα δικά τους γηράσκοντα κρέατα στα βλέμματα των περαστικών.

Τι σε ταράζει; Με ρώτησες. Τα γηρατειά; Ο ξεπεσμός του φθαρτού μας σώματος; Αυτό που τα τελευταία χρόνια όλοι κρύβουμε και φωτοσοπάρουμε επιμελώς, τόσο που δεν τολμάμε να κοιτάξουμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη το πρωί που ξυπνάμε; Αυτό προτιμάς, την ψεύτικη βιτρίνα ή την απόσυρση από τη ζωή;

Πάμε λοιπόν να σε πάρω μια βόλτα στο γιαλό. Κατέβα από το αυτοκίνητο. Όχι, μην παίρνεις φόρα, μην περπατάς όπως όλοι τούτοι οι όψιμοι αθλητές που πάνε να κερδίσουν το θάνατο. Πιάσε με αλαμπρατσέτα, όπως πιάνονταν τα κορίτσια παλιά για

να πούνε τα μυστικά τους, χαλάρωσε το βήμα σου, πιο θηλυκά παιδί μου, η ζωή θέλει λίγο νάζι, δεν θέλω να μου τρομάξεις τα κορίτσια. Ναι, σ΄αυτές πάμε, θέλω να στις γνωρίσω.

Η Ντουντού, αυτή η πρώτη που βλέπεις, που είναι σα φώκια, δεν υπήρχε πιο ωραία γυναίκα σε όλα τα Μπακοτσιάνικα, τα ντεκολτέ της έκαιγαν καρδιές, χειμώνα – καλοκαίρι, αυτή όμως είχε μάτια μόνο για το Νιόνιο της. Εκείνη δίπλα της, η μισή μερίδα, σα λιανομαρίδα, η Όργα, αυτή γέννησε έξι παιδιά, δούλευε και στο εργοστάσιο του Δεσύλλα, με το που σχόλαγε έτρεχε να τα ταΐσει με την κοιλιά φουσκωμένη με το επόμενο, η Έμελι ήταν η πιο καλή μαγείρισσα στη γειτονιά, με το τίποτα χόρταινε κι ευχαριστούσε ένα τσούρμο, έλα να τη ρωτήσουμε τι φαί έφτιαξε σήμερα…

Μόνο σεβασμό γι’ αυτά τα κορίτσια που δεν κλείστηκαν στην κάμαρα παραπονούμενες για τη σκληρή ζωή, τα νιάτα που φύγαν, τα λεφτά που είναι λίγα, τα παιδιά που είναι αχάριστα, τα αρθριτικά και τις αρρώστιες, τους πεθαμένους συντρόφους και αγαπημένους και που για μένα κάνουν τη μεγαλύτερη πράξη αντίστασης αντιμετωπίζοντας τούτο δω το βλογημένο κομμάτι παραλίας σαν το σαλόνι τους και την αυλή τους.

Α και πρόσεξε, μη μου ταραχτείς, η Μαρίκα τα λέει λίγο σόκιν, ήτανε τσαχπίνα πολύ…